

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4032/2022
15.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2635/22 од 31.08.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2635/22 од 31.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2635/22 од 31.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2140/2020 од 16.03.2022. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде исплати износ од 868,43 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2020. године до исплате, као и износ од 240,77 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног месечног износа до дана обрачуна 30.09.2020. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између исплаћене и припадајуће зараде преко досуђеног до траженог износа од 1.449,88 динара, као и захтев за исплату законске затезне камате од доспелости до дана обрачуна 30.09.2020. године преко досуђеног до траженог износа од 460,81 динар и на име законске затезне камате на досуђени износ главнице разлике зарада од 30.09.2020. до 01.10.2020. године. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2635/22 од 31.08.2022. године, ставом првим изреке, жалбу тужиоца делимично усвојио па је преиначио решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2140/2020 од 16.03.2022. године, тако што је тужени обавезан да тужиоцу по овом основу исплати износ од 33.500,00 динара, са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба тужиоца је одбијена а жалба туженог је одбијена у целисти па је наведена пресуда у усвајајућем делу и преосталом делу одлуке о трошковима поступка потврђена. Ставом трећим изреке, тужени је

обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 3.960,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде у утуженом периоду код утврђене чињенице да тужени у октобру 2014. године није правилно утврдио основицу за обрачун зараде у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора из 2013. године и Посебног колективног уговора за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада од 26.04.2013.године, а што је за последицу имало погрешно примењену основицу за обрачун зараде у читавом спорном периоду, те да тужени није исцрпео сва планирана у примени средства за исплату зарада у време примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, број 116 од 27.10.2014. године). Побийана одлука донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревидент уз ревизију није предложио другачије одлуке суда донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Одлука о трошковима парничног поступка зависи од успеха странака у парници и предузетих процесних радњи у сваком конкретном предмету па с тим у вези, није потребно уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

На основу одредбе члана 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону, меродавна вредност предмета спора као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева док, у смислу става 2. те одредбе закона, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 30.10.2020. године, а вредност предмета спора је 1.449,88 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Тужени је ревизију изјавио и против дела одлуке другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле и против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца која не чини његово главно потраживање, па је ревизија недозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку јер је преиначена одлука о споредном а не о главном захтеву странке.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**